

School en muziek 2.

1984 - 1989

11 = **U2** – Bad (1984 – Geen Top 40 notering)

1984 – 1989 is een voor mij belangrijke periode. In 1986 hield mijn schoolse leven op te bestaan, ik vervulde in 1986-1987 14 maanden lang mijn dienstplicht, begon eind 1987 te werken bij Tata Steel, toen nog gewoon de Hoogovens en in september 1988 kocht ik mijn eerste huis. In IJmuiden. Ik begon volwassen te worden. Dit is de verkorte versie.

De schooljaren 84-85 en 85-86 waren fijne jaren. Mijn havodiploma was een gedegen basis voor een aantal vakken die ik meenam naar het VWO en lessen in de vakken Aardrijkskunde en Geschiedenis hoefde ik lang niet allemaal te volgen. Lezen deed ik al graag en dat kwam goed van pas met mijn talen. Economie 1 en Wiskunde 1 eisten al mijn aandacht op in mijn laatste twee schooljaren. Maar goed, het heeft wel mooi geresulteerd in een uiteindelijk vwo-diploma.

Met een aantal klasgenoten was het bij regelmaat vrijdagavond naar sociëteit d'Arc in Oud-Velsen of met mijn eigen vriendengroep naar de Halve Maan in Santpoort. Bieren. De concertbezoeken werden frequenter, verder weg en massaler en op het Belgische Torhout festival zag ik toen de Ierse groep U2 headlinen. Ja, U2 brak in 1985 wereldwijd door met hun deelname aan het muziekfestival Live Aid op 13 juli 1985. Een zeer groots opgezet festival waar vanuit Londen en Philadelphia diverse artiesten belangeloos optraden om aandacht te vragen en geld in te zamelen voor de hongersnood in Ethiopië. Boomtown Rats frontman Bob Geldof en Ultravox muzikant Midge Ure waren de initiatiefnemers van dat festival dat in nagenoeg de gehele wereld ook live werd uitgezonden.

Er was al een aanloop gemaakt naar dat festival in 1984 toen een aantal Britse artiesten onder de naam Band Aid de studio indook om daar het Kerstlied Do they know it's Christmas op te nemen. Het is niet moeilijk te raden welk lied er rond Kerstmis 1984 op de 1^e plaats stond in de Top 40. Met dank aan onder andere: Sting, Bono, Phil Collins, Paul Young, Paul Weller, Boy George en vele anderen.

12 = **U.S.A. for Africa** – We are the world (1985 – 6 weken op de 1e plaats in de Top 40)

U.S.A. staat in dit geval ook voor: United Support of Artists)

Een Amerikaanse tegenhanger kon natuurlijk niet uitblijven en Michael Jackson en Quincy Jones trommelden de crème de la crème uit de Amerikaanse muzikscene op om daarmee het lied We are the World op te nemen. Drie maanden later stond er dus wederom een lied op de eerste plaats in de Top 40 waarvan de opbrengsten geheel ten goede kwamen voor hongerend Afrika. Voor mij als muzikliefhebber was het mooi om te zien dat mensen als Bob Dylan, Bruce Springsteen, Ray Charles, Al Jareau, Cyndi Lauper, Lionel Richie, Diana Ross en Stevie Wonder lieten zien dat muziek kan verbroederen ongeacht het genre muziek wat je zelf maakt.

U2 bracht in 1984 haar vierde album The Unforgettable Fire uit. Het is dat album dat die groep echt groot maakte en het maakte van zanger Bono een wereldster die durfde te zeggen waar het op stond. Pride (in the name of love) en MLK (Martin Luther King) lieten een zeer bewogen zanger horen. Een soort van nieuwe Messias die was opgestaan. Op live Aid speelde U2 slechts twee liedjes, Sunday Bloody Sunday en een lang uitgesponnen versie van het lied Bad. Ruim twee keer zo lang dan de oorspronkelijke 6:08 minuten op de Lp The unforgettable fire.

Mooi om te zien dat de Schotse Simple Minds op Live Aid optraden in Philadelphia en daar hun lied Don't you (forget about me) liet horen. Het lied is prominent te horen in film The Breakfast club en zette de groep ook meteen goed op de kaart. U2 en Simple Minds bestaan nog steeds en ik zag beide groepen meerdere keren en in verschillende decennia. Live Aid (8) heb ik de hele dag en nacht in het toen nog ouderlijk huis voor de televisie gevolgd. Mijn ouders en broer woonden zomers in een strandhuisje op het IJmuider strand, dus bij vlagen kon het volume een paar tandjes naar rechts. The Who kwam weer bij elkaar, Led Zeppelin, Crosby, Stills, Nash & Young, Queen liet in 20 minuten zien dat zij de beste groep ooit was, Mick Jagger schitterde samen met Tina Turner.... Het was en is voor mij de meest indrukwekkende muziekbeleving geweest in alle jaren. Het hele gebeuren nam ik die dag en avond op via cassettes en dat digitaliseerde ik later op Cd. Lang voordat de daadwerkelijke Dvd box verscheen. Zonder de opnamen van Led Zeppelin...

In juli 2005, 20 jaar later, werd er een tweede Live Aid gehouden, Live 8. Hetzelfde doel, een fors aantal "nieuwe" namen in de line up en een welhaast ultieme en niet voor te stellen

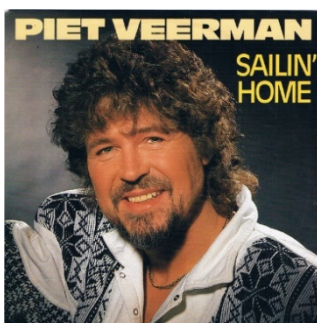
headliner in Pink Floyd. Pink Floyd mét oprichter én banneling Roger Waters in de gelederen.

Ja, Live Aid in 1985 was het sein dat muziek een vuist kon maken tegen onrecht, armoede en hongersnood in de wereld. Hoeveel festivals en muzikale initiatieven zijn er geweest na 1985? Inderdaad heel veel. Kleinschalig en groot(s). Jammer dat zoiets nodig is, maar wel goed dat dit soort initiatieven worden ondernomen. Nog steeds.

Het U2 album *The unforgettable fire* is een van de weinige albums die ik kocht op cassette. In Londen. Ik had meer albums op cassette, maar platen hadden ondanks dat zij wat duurder waren, de voorkeur. Het grote voordeel van cassettebandjes was dat je onbespeelde cassettes kon aanschaffen, TDK en BASF waren bekende merken in die tijd en daar kon je dan je favoriete muziek mee opnemen. Van platen of van de radio. Zo kon je mooi verzamelcassettes maken met je favoriete albumtracks en eventueel uitwisselen met vrienden. Hartstikke illegaal natuurlijk, maar geen platenmaatschappij kon er iets aan doen. Dat gebeurde ook best wel veel. Het gebruik van een zogenaamde walkman gaf je ook nog de mogelijkheid je cassettes “onderweg” te beluisteren. Zo’n walkman was een klein portable afspeelapparaat voor

cassettes. Die dingen liepen op batterijen, dus dat was wel een nadeel, maar ja, het was in de jaren 80 het beste alternatief om overal je favoriete muziek te beluisteren. Walkmans zijn anno 2023 helemaal uit het straatbeeld verdwenen, er kwamen wel alternatieven zoals Minidisc (MD) en Cd-recorders in de jaren 90, maar ook die hielden geen stand. Je had uiteindelijk een specifiek apparaat nodig om af te spelen en dus iets waar je de muziek op kon zetten. Diverse streamingdiensten bieden vandaag de dag zo’n beetje alle muziek aan die er gemaakt is van over de gehele wereld en met je smartphone kun je alles afspelen. Met of zonder “oortjes” of koptelefoon. Als je beetje handig bent ook nog eens gratis!

13 = **Piet Veerman** – *Sailing Home* (1987 – 4 weken op de 1^e plaats in de Top 40)

In 1987 was Piet Veerman's *Sailing Home* de grootste hit van dat jaar. En als je het over Veerman hebt, dan heb je het over Volendam. De bakermat van de zogeheten palingsound. Een geuzenaam voor zo'n beetje alle muziek uit dat vissersdorp dat begon met groepen als

The Cats en in iets mindere mate Left Side en wat later werd overgenomen door artiesten als Jan(tje) Smit, 3j's en Nick en Simon.

Piet Veerman scoorde met en in The Cats in de jaren 60 en 70 al zeer grote hits, waaronder een aantal #1 hits, maar vond een solocarrière wat lucratiever. En zo geschiedde. Een grotere hit als Sailing Home zou hij nooit meer scoren, maar het is voor Piet als opa leuk om te zien dat zijn kleindochter Melanie (Jonk) anno 2023 eveneens aan de weg timmert in de muziek. Met haar groep Mell & Vintage Future.

Goh, van Live Aid naar Piet Veerman. Wat een rare overgang. Anyway, Piet Veerman was dus ruimschoots aanwezig tijdens mijn militaire dienstitijd. Een tijd die ik als niet leuk ervaren heb.

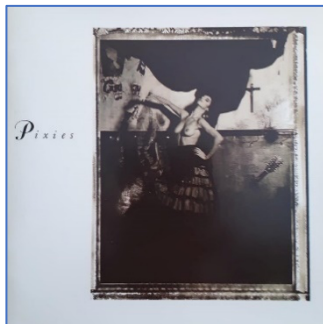
14 = **Fatal Flowers** – Younger Days (1987 - hoogste notering in de Top 40 plaats 36)

En ja, we kunnen natuurlijk stil blijven staan bij muzikaal Volendam, maar dicht bij die palingvissers en “het andere oranje qua voetballen” ligt onze hoofdstad en daar was muzikaal in de tweede helft van de jaren 80 ook genoeg aan de hand. In die jaren begon ik mij ook in het clubcircuit te begeven. Niet het clubcircuit zoals we dat nu kennen, met feesten en Dj's, maar kleine clubs mét podium waar je bands kon zien. Het Haarlemse Patronaat was er net en in IJmuiden draaide het Witte Theater op volle toeren. De Waakzaamheid in Zaandam en De Hoeve in Hoofddorp waren ook plekken waar ik met enige regelmaat naartoe ging. Bandjes kijken. En dat waren best wel vaak bandjes uit Amsterdam. Lois Lane mocht dan doorbreken met hun gladde soulvolle muziek, twee prachtige zingende zussen als boegbeeld en hits als Amsterdamned en It's the first time, maar in de oefenruimten waar Lois Lane startte zaten ook groepen als Claw Boys Claw, Fatal Flowers, Tröckener Kecks, The Scene, L'Attentat, Blue Murder, Eton Crop, Jack of Hearts en Spo dee o dee. De verzamelnaam voor dit soort groepen was “Amsterdamse school” groepen. Lekker eigenwijze gitaargroepen die gelijk de bekende architectuurbeweging uit de jaren 20 aan de weg timmerden. Ja, en er waren toen nog vele zomerfestivals waar je dit soort groepen kon zien optreden. Er waren nog weinig regels. Okay, er werd wel eens gevochten, maar daar bleef het dan ook bij.

Het Beeckestijn popfestival was een jaarlijks terugkerend festival dat iedere 2^e zaterdag van juni plaatsvond op landgoed Beeckestijn in Driehuis/Velsen-Zuid. Twee keer zag ik hier Fatal Flowers en een keer Claw Boys Claw (9) (in 1986). Een aantal van bovengenoemde groepen bestaat niet meer. Claw Boys Claw lastte een lange pauze in, maar staat zo nu en dan weer

op een willekeurig podium en brengt nog steeds relevante platen op de markt. Zanger/gitarist Richard Janssen trok in 1991 plotsklaps de stekker uit “zijn” Fatal Flowers, maar verbaasde vele fans door begin 2019 niet alleen een Fatal Flowers reünie aan te kondigen maar zelfs een clubtour. En zo zag ik de groep ruim 30 jaar later weer eens spelen in een stijf uitverkocht Paradiso. En wat was die groep nog goed, zeg.

In 1988 werd het Nederlands elftal Europees Kampioen voetballen. “We” vierden het massaal. En heel Nederland kleurde oranje. Een soort Koninginnedag, maar dan een andere datum. Dit was kennelijk wel de aanzet om bij ieder willekeurig toernooi massaal in het oranje de straat op te gaan als “onze” voetballers weer eens een wedstrijdje wonnen. Dat ging vaak goed, maar er kwamen steeds vaker relletjes. Voor de mensen die er geen genoeg van konden krijgen ontstond er in Nederland een nieuwe “feest” cultuur, de zogenaamde House beweging. In het begin nog in het illegale circuit, maar later in clubs. De partydrug XTC deed hier ook zijn intrede. Kon je lekker lang doorfeesten. Okay dan.

15 = **Pixies** – Gigantic / River Euphrates (1988 – Geen Top 40 notering)

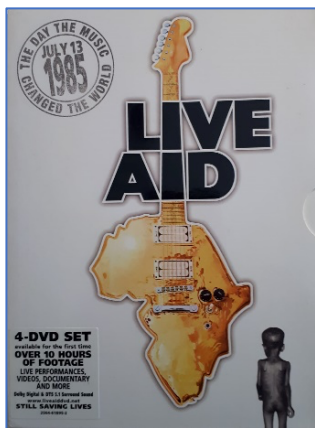
Niet alleen in Nederland lekkere gitaarmuziek, maar ook in het oosten van de V.S. was wat gaande in de tweede helft van de jaren 80. In 1987 maakte Europa kennis met twee groepen. Pixies en Throwing Muses. De eerste optredens in Parijs bracht de gehele schrijvende pers in rep en roer. Niet een maar twee nieuwe sensaties aan het muziekfront. Wat mij betreft zeg ik dan ook volmondig ja. Ook in het noordwesten van de V.S ontstond een mooie en karaktervolle gitaarbandjesstroming met groepen als Mudhoney, The Melvins, Mother love bone, Dead Moon, Soundgarden, Posies en Smashing Pumpkins (Chicago). Pixies en Throwing Muses (10) maakten korte, hoekige liedjes met veel ruimte voor de schreeuwzang van Black Francis (Pixies) en het hysterische van Muses frontvrouw Kristin Hersh. Tel daarbij op de populariteit van groepen als Dinosaur jr., Hüsker Dü, Feelies, Replacements, Sonic Youth, R.E.M., Dream Syndicate en Buffalo Tom en de concertzalen in Nederland deden goede zaken. Waar een aantal Europese landen terughoudend was in het boeken van dit soort groepen, was Nederland trantsetter door ze allemaal hierheen te halen. Nagenoeg al deze bands heb ik live zien optreden. Goed en wat minder goed, maar fantastisch om mee te maken.

Deze groepen lagen aan de wieg van de zogenaamde Amerikaanse grunge stroming uit de vroege jaren 90, terwijl Engeland antwoorde met een muzieksoort die men Britpop ging noemen. In het volgende hoofdstuk sta ik hier uiteraard bij stil.

In 1989 viel de muur die de Berlijnse stad verdeelde in een oost- en westgedeelte. Al snel was Berlijn ook weer de hoofdstad van een verenigd Duitsland. Bijzondere stad. Ik ben er een aantal keren geweest en dat ook al toen de muur er nog stond.

Jan Bakker, IJmuiden, 24-03-2023

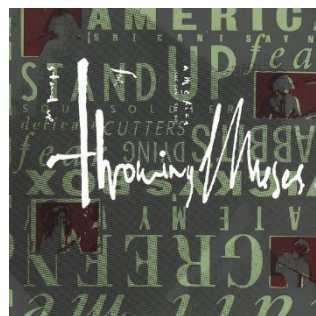
Andere genoemde platen:

8

9

10